

Sygn. akt IV CSK 555/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku A. O. i J. O.
przy uczestnictwie L. B.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 18 marca 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu pierwszej instancji, którym zostało przeprowadzone rozgraniczenie nieruchomości wnioskodawców i uczestników postępowania według stanu prawnego przebiegu granicy, oznaczonego przez biegłego geodetę na sporządzonej przez niego mapie opisanej w postanowieniu sądowym.

W skardze kasacyjnej wnioskodawców, opartej na obu podstawach, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali oni przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.4 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo nawet oczywistego naruszenia przepisów, orzeczenie może być prawidłowe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazali, że w sprawie doszło do tak elementarnego i rażącego naruszenia przepisów przez Sąd drugiej instancji, że można mówić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w powyższym rozumieniu.

Znaczna część uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczy zarzutów dokonania oczywiście błędnej oceny dowodów i ustaleń faktycznych, co w świetle art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. nie podlega

ocenie Sądu Najwyższego i nie może być przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej a tym samym nie może stanowić skutecznego uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. Pozostałe argumenty oparte są na twierdzeniu, że Sady przeprowadziły granicę przez ścianę budynku, nie spełniającą warunków tzw. ściany przeciwpożarowej, co, zdaniem wnioskodawców, jest niedopuszczalne w świetle art. 191 w zw. z art. 47 § 1, art. 48 k.c. oraz art. 93 ust. 3b u.g.n. oraz utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Skarżący jednak pominęli, że zarówno wskazane przepisy jak i przytoczone przez nich orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczą podziału nieruchomości budynkowej w sytuacji zniesienia współwłasności, a więc doprowadzenia do powstania nowego stanu prawnorzeczowego nieruchomości budynkowej, podczas gdy rozpoznawana sprawa jest sprawą o rozgraniczenie nieruchomości gruntowych, a więc o deklaratoryjne ustalenie przebiegu ich granic prawnych w określonym momencie, w żadnym więc zakresie nie prowadzi do fizycznego podziału budynku, a zatem przytoczone przepisy ani orzecznictwo nie mają w niej zastosowania.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.